

Evangelí del diumenge I d'Advent

Evangelí i comentari del diumenge I d'Advent. “Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor”. Sabem que Jesús vindrà al final dels temps, però no coneixem quan. També desconeixem quan morirem. Ens convé estar preparats en tot moment, gens atrapats en les coses d'aquest món, sinó governant-les perquè siguin camí de santificació.

Evangelí (Mt 24, 37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles:

—Tal com van ser els dies de Noè, així serà la vinguda del Fill de l'home. Els dies abans del diluvi anaven menjant i bevent, i prenent muller i marit, fins al dia mateix que Noè va entrar a l'arca; i no es van adonar de res fins que va venir el diluvi i se'ls endugué tots. Així serà igualment la vinguda del Fill de l'home. Llavors hi haurà dos homes al camp: l'un serà pres i l'altre deixat; i dues dones que moldran a la mola: l'una serà presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Prou que ho compreneu: si l'amo de la casa hagués sabut a quina hora de la nit havia de venir el lladre, hauria vetllat i no hauria permès que li entressin a casa. Per això, estigueu a punt també vosaltres, perquè el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.

Comentari

Comencem avui el temps d'Advent, un temps de preparació per a la vinguda del Senyor. La primera vinguda es va realitzar a l'Encarnació i el naixement de Jesús a Betlem, i es va prolongar durant tota la seva vida terrenal fins a la gloriosa Ascensió al cel. Però encara resta pendent una nova i última visita, que és la que professem cada vegada que recitem al Credo: «De nou vindrà amb glòria per jutjar vius i morts».

En aquest passatge de l'Evangeli se'ns parla d'aquesta darrera visita, que succeirà al final dels temps. Al *Catecisme de l'Església catòlica* llegim: «Després de l'Ascensió, l'adveniment de Crist amb glòria i majestat és imminent, per més que “no es cosa vostra de saber el temps i els moments que el Pare ha fixat amb la seva autoritat” (cf. Ac 1, 7). Aquest

adveniment escatològic pot arribar en qualsevol moment»[1].

Per això l'advertiment de Jesús perquè estiguem sempre preparats. No pretén pas espantar-nos, però sí obrir els nostres camins a una forma de viure més gran, que relativitza els petits afanys de cada dia alhora que els dota d'un valor decisiu. La vinguda del Senyor ens pot sorprendre en qualsevol moment, de cop i volta, enmig del tràfec quotidià: «com en els dies que van precedir el diluvi menjaven i bevien, prenien dona o marit fins al dia mateix en què va entrar Noè a l'arca, i no es van adonar sinó quan va arribar el diluvi i els va arrabassar a tots, així serà també la vinguda del Fill de l'Home» (vv. 38-39).

Les paraules de Jesús constitueixen una invitació a la vigilància. Sabem que Ell vindrà, però no coneixem quan; així que ens convé estar

sempre preparats, en tot moment, lliures per anar a trobar-lo, gens atrapats en les coses d'aquest món, sinó governant-les perquè siguin camí de santificació.

Per cridar l'atenció sobre la necessitat de la vigilància, Jesús proposa una breu paràbola, ben ambientada als llogarets de Palestina: «si el propietari de la casa sabés a quina hora de la nit arribarà el lladre, certament estaria vetllant i no deixaria que s'esforcés casa seva» (v. 43). La foscor de la nit és més propícia perquè els lladres s'acostin sense ser vistos a unes cases, que tenien d'ordinari sostrada de fustes i brancals i parets de tova, fàcils de foradar, obrint-ne un forat per on introduir-se a robar. Per això, si l'amo sabés que arribarien en algun moment, no estaria despreocupat, sinó atent a mantenir la integritat del que té. Quant més un cristià ha de romandre vigilant per

tenir cura dels tresors de la fe i de la gràcia que ha rebut!

Recomana Sant Josepmaria: «Tu, cristià, i com a cristià fill de Déu, has de sentir la greu responsabilitat de correspondre a les misericòrdies que has rebut del Senyor, amb una actitud de vigilant i amorosa fermesa, perquè ni res ni ningú no pugui desdibuixar els trets peculiars de l'Amor, que Ell ha imprès en la teva ànima»[2].

Sant Joan Pau II iniciava el seu Testament prenent-se molt seriosament aquesta crida d'atenció realitzada pel Mestre, ben conscient que a cadascú ens arribarà el moment de respondre sobre la nostra vida davant del tribunal del Senyor: «“Vetlleu, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor” (Mt 24, 42). Aquestes paraules em recorden la darrera crida, que tindrà lloc en el moment que el Senyor així

ho vulgui. Desitjo seguir-lo i desitjo que tot allò que fa part de la meva vida terrenal em prepari per a aquest moment. No sé quan succeirà, però com tot, també en aquest moment em poso a les mans de la Mare del meu Mestre: *Totus Tuus*»[3]. Si estem ben preparats, com ell, podem esperar confiats la vinguda del Senyor amb aquesta mateixa serenitat i abandó a les mans de Verge.

[1] *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 673.

[2] Sant Josepmaria, *Forja*, 416.

[3] Sant Joan Pau II, *Testament*, Roma, 6 de març de 1979.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-i-dadvent-2/)
[opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-i-dadvent-2/)
[diumenge-i-dadvent-2/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-i-dadvent-2/) (15/03/2026)